

เขื่อนแม่กวง เชียงใหม่

รายละเอียดข่าว

ในที่สุดแผ่นดินก็ไหวอีกครั้ง และมีจุดศูนย์กลางอยู่ในอำเภอ สันทราย เป็นแผ่นดินไหวขนาดเล็ก วัดได้ 2.7 ริกเตอร์เมื่อเช้าวันที่ 19 ธันวาคม 2549 โดยไม่มีรายงานความเสียหาย มีแต่การตื่นตระหนกตกใจ ซึ่งระดับนี้ก็เชื่อว่าจะไม่ถึงจนถึงความสำคัญไป เพราะในอดีตแผ่นดินไหวกระเทือนมาถึงแถบภาคเหนือมีจุดศูนย์กลางอยู่ในพม่าทั้งนั้น ปัจจุบันมันคือปลานเข้ามาใกล้เมืองเชียงใหม่ทุกขณะ

แผ่นดินไหวเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ 6 วันก่อน ระดับแรงสั่นสะเทือน 5.2 ริกเตอร์ถือว่าปานกลาง เกิดรอยร้าวขออาคารบ้านเรือนหลายแห่งในท้องที่อำเภอสันทราย ขณะที่สถานีตรวจวัดแผ่นดินไหวเชิงดอยสุเทพระบุว่าจุดศูนย์กลางอยู่ที่แมริม คล้ายไปคล้ายมาจึงสันนิษฐานว่าเป็นรอยต่อระหว่างแมริมกับสันทราย แต่มาหนนี้กรมอุตุนิยมวิทยาระบุตรงๆ ศูนย์กลางอยู่สันทราย แต่เียงเข้าไปในเขตดอยสะเก็ด

เพราะคนแถวดอยสะเก็ดบอกรู้สึกตัวไหววบวาย แม้แต่คนอาศัยอยู่ใต้เขื่อนแม่กวงก็รู้สึกดิ้นไหวตกใจกลัวเขื่อนจะพังลงมาด้วย

ผมรอดสัมภาษณ์นายช่างรังสิต จันทร์ศิริปิติกุล หัวหน้าดูแลโครงการบำรุงรักษาน้ำแม่กวง ยืนยันว่าตั้งแต่เกิดแผ่นดินไหวเมื่อ 13 ธันวาคม มีการตรวจถี่ขึ้น ตรวจทุกวัน ตั้งแต่สันเขื่อนลงไปถึงใต้เขื่อน รอยร้าวซึม แรงดันน้ำ ระดับน้ำ ดูหมดทุกอย่างแล้วพบว่าปกติ ไม่มีสัญญาณบอกเหตุอะไรที่น่ากลัว และขอให้ประชาชนมั่นใจว่าเขื่อนไม่พังแน่นอน เพราะโครงสร้างทำไว้มั่นคงแข็งแรง สามารถรับแรงสั่นสะเทือนได้ถึง 8 ริกเตอร์

เขื่อนแม่กวงวันนี้ เก็บกักน้ำไว้ร้อยละ 71 หรือเกือบ 200 ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่ความจุเต็มที่มีถึง 263 ล้านลูกบาศก์เมตร จึงมีน้ำอย่างพอเพียงใช้ในฤดูแล้ง และผลิตประปาของ กปภ. อีกวันละ 45,000 ลูกบาศก์เมตร ส่วนหลังเขื่อนมีน้ำไหลเข้าวันละแสนกว่าลูกบาศก์เมตร แสดงว่าความชุ่มชื้นของขุนเขาดอยนางแก้ว และเทือกเขาบริวารแถวนั้นยังให้น้ำอย่างอุดมสมบูรณ์ แม้ว่าจะมีริสอร์ท บ้านพักคนมีชื่อเสียงหรูหราไปปลูกสร้างตามซอกเขา แล้วเก็บกัก-สูบน้ำไว้ใช้อย่างไม่จำกัดก็ตาม

นายช่างรังสิต พูดถึงเขื่อนมั่นคงแล้ว ตอบคำถามผมเรื่องการทำเขื่อนเป็นแหล่งท่องเที่ยว ตามนโยบาย

ดั้งเดิมที่เคยพูดไว้ จะได้ประโยชน์ทั้งด้านการประมงน้ำจืด และการท่องเที่ยว ซึ่งปัจจุบันก็อยากให้ ททท.เข้าไปดูแลและพัฒนาให้เขื่อนแม่กวงเป็นแหล่งท่องเที่ยว แต่ปรากฏยังไม่เป็นที่สนใจของ ททท. สำหรับชาวบ้านทั่วไป ยังใช้บริการเรือวิ่งจากสันเขื่อนขึ้นไปยังบ้านป่าสักงามทุกวัน เป็นการบริการพี่น้องประชาชนที่อาศัยอยู่เหนือเขื่อนลงมาทำงาน หรือจากใต้เขื่อนขึ้นไปเที่ยว โดยมีร้านค้าขายเล็กๆ น้อยๆอยู่ที่ท่าเรือเท่านั้น

น่าเสียดายที่เขื่อนแม่กวงยังไม่ได้ถูกใช้สอยประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว เหมือนเขื่อนแม่กวง นับตั้งแต่ นักวิชาการพบสารร้ายเขี้ยวอันตราย เรือนแพต่าง ๆ ถูกสังขริ์ออกหมด ขณะที่การโดยสารเรือจากสันเขื่อนขึ้นไปเหนือเขื่อนที่บ้านป่าสักงาม ระยะทางประมาณ 40 กม.นั้นคนทั่วไปไม่ค่อยทราบ หากมีการประชาสัมพันธ์และชักชวนกันเที่ยวในเขื่อนแห่งนี้มากๆ ก็จะทำให้ไม่น่ากลัว ถ้าไม่แรงถึง 7-8 ริกเตอร์ ไม่ว่าแผ่นดินจะไหวอีกกี่ครั้งก็ตาม

อีกเรื่องที่น่าจะมีผลงานเสียก็คือสถานีประมงที่อยู่บริเวณนั้น ระยะเวลา 10-20 ปี ที่ส่งเสริมประมงน้ำจืด ไม่รู้ก้าวหน้าถึงไหน น่าจะขอเอาตอนที่คนสนใจเขื่อนแม่กวงมาบอกกล่าวสังคมบ้างครับ.